

dets eget Indhold, som dog ogsaa omfatter ret bethdelige Summer, jo sandsynligvis fører forskellige andre Lovforslag med sig, hvad ogsaa blev antydet af det ærede Medlem fra Stege, der jo omtalte de andre større Lovforslag, der foreligge, vil medføre meget bethdelige Udgifter, som det jo vel kan være værdt at tage under nøje Overvejelse. I Forbindelse dermed vil jeg da nævne Spørgsmaalet om, hvorfra Pengene skulle komme. Dette er ganske sikkert et Hovedpunkt, og jeg tror ikke, at man der kan, saaledes som det skete i et tidligere Foredrag, nøjes med den Betragtning, at naar der tidligere har været indbragt det eller det enkelte private Jærnbanelovforslag, saa har der ikke i disse været omtalt, hvorfra Pengene skulde komme, thi det kan dog ikke nægtes, at her, hvor der som her er Tale om en saa omfattende Foranstaltning, faar dette Spørgsmaal en ganske anden Betydning; det maa da naturligvis tages under en ganske anden Overvejelse end ved et saadant enkelt Lovforslag. Jeg tror ogsaa, at man med Hensyn til § 1 maa dele den højstærede Indenrigsministers Betænklichkeiten, i hvert Fald vil jeg dog sige dette, at dette høje Ting har jo ikke haft nogen Lejlighed, i alt Fald ikke en saadan Lejlighed, som det plejer at have, til at granske hvert enkelt af disse Lovforslag, til at behandle dem paa den indgaaende Maade, som det plejer at gøre. Efter at der er sket Indstilling fra de respektive Udvalg, vilde det maaste have været nok saa heldigt, om man havde holdt dem mere in blanco, men det skal jeg for øvrigt lade staa hen. Jeg skal senere komme til, at jeg haaber, at dette saa vel som andre Punkter senere vil komme under nøjere Overvejelse, saa at man ikke behøver at hænge sig deri. Et andet Punkt i Lovforslaget, som ogsaa gentagende er blevet berørt, er Fristen. Det glædede mig at høre, at den ærede Ordfører i Dag, synes jeg, hentydede til, at der nok kunde være Tale ogsaa fra hans Side om en Udvidelse af Fristen. Selv om han mente, at det Måltal, det ærede Medlem for Præsident Amt's 1ste Valokreds (S. Scavenius) nævnedes, var urimelig langt, saa mente han dog, at man kunde give en noget længere Frist end den, der her er omtalt. Jeg maa sikkert her være enig med den højstærede Indenrigsminister i, at jo baade af den ene og den anden Grund, baade for Arbejdernes Bedkommende og ogsaa for Udgifternes Bedkommende, maatte disse Anlæg udstrækkes over et nogenledes langt Tidrum. Jeg ved ikke, hvor vidt der kan være Tale om, hvad der er udtrykt ved en Garanti, en Sikkerhed for Driften.

Jeg kan ikke antage, at det vilde være helt umuligt, at det kunde være Tilfældet for et kortere Næremaal, men i ethvert Fald tror jeg, at der maa komme Bestemmelser ind i Loven med Hensyn til, hvorledes der skal forholdes, naar Driften gaar i Staa. Ved samme Lejlighed vil jeg hentyde til — det kan være, at det er min Fejl — at jeg forstaar ikke ganske den sidste Passus i § 1, hvori der staar, at ved Udløbet af Tidrummet for Eneretten — det er vistnok sat til 100 Aar (Udfrydelse) eller 90 Aar, tilkommer det Lovgivningsmagten at træffe nærmere Bestemmelser. Det forekommer mig i alt Fald, at denne Bestemmelse, saaledes som den staar her, næppe er tilstrækkelig i saa Henseende, thi Lovgivningsmagten . . . ja jeg ved ikke, om det er Tanken dermed uden videre til den Tid at inkasere de Baner, der ere anlagte privat, det kan vel ikke være Meningen . . . (Indenrigsministeren: Jo, det tænker jeg). Naa, det er altsaa Meningen, men saa tror jeg dog, at der maa noget nærmere Bestemmelser i saa Henseende ind i Lovforslaget. — Naar jeg nu har udtalt mig om disse formentlig ikke uvæsentlige Mangler ved dette Lovforslag, kunde det jo synes, som om jeg deraf vilde slutte, at Sagen burde gaa i Udvalg, eller at jeg i hvert Tilfælde vilde stille Ændringsforslag til Lovforslaget, og hvis de ikke bleve vedtagne, maatte ansøge mig for forpligtet mod det ved dens endelige Behandling. Jeg kan imidlertid i den Henseende ikke være enig med, hvad der er udtalt af adskillige ærede tidligere Talere og skal tillade mig ganske kort at begrunde hvorfor. Jeg maa nemlig være enig med den ærede Ordfører i, at der er al mulig Grund til at levne Landstinget tilstrækkelig Tid til at behandle dette Forslag grundig, og jeg kunde i øvrigt kun ønske, at vi ogsaa over for andre Sager altid vilde anvende den samme Fremgangsmaade. Jeg vil tilføje dertil, at naar der fra saa mange og forskellige Sider, som ere enedes om Grundlaget for dette Forslag, og naar der fra selve Forslagsstillernes Side vistnok tages ikke ubetydelige Reservationer overfor Lovforslagets enkelte Punkter, saa tyder det jo paa, at man netop venter en saadan indgaaende Behandling, og jeg maa da for mit Bedkommende sige, at jeg nærer fuld Tillid til, at det ærede Landsting vil give Lovforslaget en saadan Behandling og da navnlig ogsaa vil tage den Sag, som jeg for hentydede til, Spørgsmaalet med Hensyn til, hvorledes Pengene skulle bringes til Veje, og den hele finansielle Stilling under grundig Overvejelse, idet jeg dog haaber, at